zákona o příspěvku vyživovacím, nikoliv o výživném, které platí osoba k alimentaci povinná ze svých příjmů.

Řízení provedené úřady správními netrpí žádnou podstatnou vadou ve smyslu § 6, odst. 2 zák. o spr. s. a naříkané rozhodnutí je zákonem odůvodněno. Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 48.

Vyživovací příspěvek: Okolnost, že se vyplácejí požitky povolaného jeho dceři v plné míře dále za to, že tato nyní koná služby dříve povolaným zastávané, není sama o sobě na překážku přiznání vyživovacího příspěvku manželce povolaného.[1])

(Nález ze dne 18. února 1919 č. 926.)

Věc: Františka Kavková v Náchodě proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jde o dobu po 1. srpnu 1917, zrušuje se jako zákonu odporující; pokud jde o dobu do 31. července 1917, zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

Důvody: Josef Kavka, sluha a vrátný obecního pivovaru v Náchodě, nastoupil dne 21. února 1916 činnou službu vojenskou. Měl mzdu měsíčních 82 K 50 hal., naturální byt v pivovaru, 4 litry piva denně a paušál na šaty ročních 100 K. Když nastoupil službu vojenskou, konala jeho službu dcera Františka, začež jí byly zmíněné požitky plně dále vypláceny.

Opětovným žádostem manželky povolaného o přiznání vyživovacího příspěvku nevyhověla okresní vyživovací komise, posledně výměrem ze dne 31. října 1917, č. 9248, jelikož služba povolaného k vojsku zastávána jest dcerou za těchže požitků služebních.

V odvolání z tohoto rozhodnutí uplatňuje stěžovatelka, že služební požitky, které pivovar v Náchodě dále vyplácí, jsou výdělkem dcery Františky a tedy k nim při posuzování nároku matky její, ve své výživě ohrožené, nelze přihlížeti.

Zemská vyživovací komise zamítla toto odvolání a sice, pokud jde o nárok za dobu před 1. srpnem 1917, poněvadž o nároku tom bylo již výměrem okresní vyživovací komise ze dne 31. října 1917 č. 9248 pravoplatně rozhodnuto a pokud jde o nárok za dobu po 1. srpnu 1917, poněvadž výživa stěžovatelčina za nezměněných poměrů výdělkových není ohrožena.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu vytýká, že v odpor vzaté rozhodnutí příčí se zákonu a spočívá na vadném řízení, ježto předpoklad úřadu, že se požitky povolaného ještě dále vyplácejí jako jeho mzda, jest nesprávný nebo spočívá na vadném řízení.

Nejvyšší správní soud uvážil rozhoduje o stížnosti toto:

Nárok stěžovatelčin na vyživovací příspěvek byl, pokud jde o dobu ode dne nastoupení služby manželovy až do 31. července 1917 zamítnut

[1]) Srovnej nálezy č. 22, 29 a 43 této Sbírky.

jedině z toho důvodu, že co se týče tohoto období, bylo již pravoplatně rozhodnuto první stolicí. Stěžovatelka nenamítá proti tomuto výroku ničeho a bylo tedy stížnost v tomto směru po rozumu § 18 zák. o spr. s. zamítnouti, jelikož nebyl po této stránce nějaký stížní důvod uplatňován.

Za to slušelo stížnost uznati za oprávněnou, pokud se obrací proti odepření vyživovacího příspěvku též za období od 1. srpna 1917. Dle § 2 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. může jenom nezkrácený další požitek mzdy povolaného vyloučiti nárok příslušníků jeho na vyživovací příspěvek. V daném případu bylo však zjištěno a bylo též žalovaným úřadem předpokládáno, že požitky Josefu Kavkovi přísluševší neposkytují se nyní jemu, pokud se týče na jeho místě příslušníkům jeho rodiny, nýbrž že požitky ty vyplácejí se dceři Františce za služby jí samou konané, že tedy patří jenom jí a nesmějí se tedy považovati za dále trvající pracovní příjem ve smyslu § 2 cit. zákona.

Č. 49.

Vyživovací příspěvek: I. Odnětí příspěvku již přiznaného je přípustno také tehdy, zjistila-li komise novým šetřením, že skutkové předpoklady, z nichž původně vycházela při povolení příspěvku, neodpovídají pravdě a odůvodňuje-li správná skutková podstata zamítnutí nároku. — II. Zásada stejná jako v bodě II. při č. 45.

(Nález ze dne 18. února 1919 č. 955.)

Věc: Anna Morávková ze Lhoty pod Hořičkami proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se z části jako nepřípustná, z části jako bezdůvodná.

Důvody: Dne 15. prosince 1915 povolán byl k vojsku rolník František Morávek. Stěžovatelka jako jeho manželka přihlásila dne 6. ledna 1916 pro sebe, 3 děti od 3—11 let a pro rodiče svého muže Františka a Marii Morávkovy nárok na vyživovací příspěvek, udavši denní výdělek povolaného na 4 K a dále udávajíc, že mají s mužem usedlost a hostinec v ceně 22.000 K s dluhem 8000 K a že tchán je kolářem. Šetřením zjištěny ještě příznivější majetkové poměry. Proto byl nárok všech žadatelů okresní vyživovací komisí v Náchodě dne 9. února 1915 zamítnut. Dne 20. března 1916 žádala stěžovatelka aspoň o vyživovací příspěvek pro děti, poněvadž hostinec vynáší pranepatrně a nestačí krýti domácnost, zvláště když musí na práce hospodářské jednati pro churavost svou a stáří rodičů povolaného, který dříve vše sám obstarával. Přiznán tedy 12. dubna 1916 nezl. třem dětem vyživovací příspěvek 1 K 70 hal. od 15. ledna 1916 a vyplácen do 30. listopadu 1917. Mezitím zažádala Anna Morávková dne 16. listopadu 1917 opětně o vyživovací příspěvky pro všecky ode dne povolání z důvodu těžkých poměrů vyživovacích, dokládajíc, že vede hostinec se škodou jen proto, aby jej udržela pro povolaného. Vzhledem k současnému důvěrnému sdělení, jehož obsah byl stěžovatelce oznámen, zahájeno nové šetření, načež vyživovací příspěvek dětem zastaven a nárok všech zamítnut. Po konaném šetření, jehož vý-